

PHILIP REEVE
ZLATO
PREDATOR

COO
BOO

Zlato predátora

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Philip Reeve
Zlato predátora – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PHILIP REEVE

ZLATO PREDÁTORA

Z angličtiny preložil Jozef Klinga

COO
BOO

Venujem Sarah a Samovi

OBSAH

PRVÁ ČASŤ

1. Ľadový sever	9
2. Hester a Tom	15
3. Pasažier	25
4. Domov ušľachtilých divochov	36
5. Líščie duše	42
6. Nad ľadom	52
7. Mesto duchov	58
8. Zimný palác	67
9. Vitajte v objekte	76
10. <i>Wunderkammer</i>	83
11. Nepokojní duchovia	93
12. Nezvaní hostia	99
13. Kormidelňa	108
14. Predmestie	114
15. Hester	126
16. Nočný let	138
17. Za Hester	143
18. Dravcovo zlato	151

DRUHÁ ČASŤ

19. Mnemosála	163
20. Nový model	172
21. Lži a pavúky	177
22. <i>Strečok</i>	192
23. Skryté hlbiny	201
24. Strýko	207
25. Kabinet doktora Pobehaya	218
26. Širší kontext	227
27. Schody	231
28. Kto seje vietor	244

TRETIA ČASŤ

29. Žeriav	259
30. Anchorage	267
31. Zásuvka s nožmi	279
32. Valentinova dcéra	288
33. Tenký ľad	307
34. Zem hmly	318
35. Ľadová archa	324
Podakovanie	330

PRVÁ ČASŤ

ĽADOVÝ SEVER

Freya sa zobudila zavčasu, no ešte chvíľu zostala ležať. V tme zreteľne cítila, ako pod ňou mesto vibruje v rytme pohybu, ktorým ho silné motory ženú po hladkom ľade. Rozospato čakala, kým jej slúžky prídu pomôcť so vstávaním. Až po niekoľkých minútach si spomenula, že sú všetky mŕtve.

Zhodila zo seba prikrývky, zažala argónové lampy a zaprášenými haldami porozhadzovaných šiat sa prebrodila do kúpeľne. Už niekoľko týždňov zbierala odvalu, aby sa osprchovala, ale aj dnes ráno stačil jediný pohľad na zložité ovládacie páčky v sprchovacom kúte a vzdala sa bez boja. Nevedela, ako zariadiť, aby tiekla teplá voda. Nakoniec sa uspokojila s tým, že si ako zvyčajne napustila vodu do umývadla a trochu si ošpliechala tvár a krk. Kúskom mydla, ktorý jej zostával, si namydli-la vlasy a vzápätí strčila celú hlavu pod vodu. Jej kúpeľ-ničky by nešetřili šampónom, vodičkami s výživnými látkami, balzami, zábalmi a voňavými prostriedkami od výmyslu sveta, ale teraz boli na onom svete a Freyi naháňali vyrovnané rady fľaštičiek v ohromnom prístenku kúpeľne strach. Mohla si vyberať z toľkých, že si radšej nevybrala nič.

Našťastie už prišla na to, ako sa sama obliecť. Z kopy na zemi vytiahla pokrčené šaty, rozložila ich na posteľ a dolným otvorom sa do nich šuchla. Pod látkou sa

potom vrtela a posúvala tak dlho, kým sa jej nepodarilo trafiť hlavu a ruky do tých správnych otvorov. Dlhá vesta lemovaná kožušinou, ktorá sa nosila cez šaty, sa obliekala oveľa ľahšie, ale opäť tu boli ťažkosti s gombíkmi. Komorné boli vždy so zapínaním hotové raz-dva, a pritom ešte stíhali so smiechom trkotať o všetkom, čo sa v ten deň bude diať. Freya si nikdy nepamätala, že by im niektorý gombík ušiel do nesprávnej dierky, lenže teraz boli všetky mŕtve.

Freya sa s nadávkami nemotorne lopotila dobrú štvrt-hodinu, kým sa odvážila skontrolovať výsledok v zrkadle opradenom pavučinami. Ujde to, usúdila, keď zobrala do úvahy všetky okolnosti. Keď však vošla do klenotnice, zistila, že tie najkrajšie kúsky zmizli. V poslednom čase sa veci záhadne strácali. Freya nechápala, ako je to možné. Ale čo už, vlastne je úplne fuk, či si na tie zlepené, mydlom umyté vlasy nasadí diadém alebo či bude mať na špinavom krku zlatý náhrdelník s jantárom. Mama by jej, samozrejme, nedovolila ukazovať sa na verejnosti bez šperkov, ale mama bola mŕtva rovnako ako ostatní.

V tichých, opustených chodbách paláca ležala ako jemný sneh hrubá vrstva prachu. Freya zazvonila na lokaja a s pohľadom upretým z okna čakala, kým príde. Na zladovatených strechách mesta sa matne odrážal sivastý polárny prísvit. Dlážka sa chvela, keďže kdesi v hĺbke strojovne kmitali piesty a ozubené kolesá, ale tu hore bol pohyb sotva badateľný, lebo na najvzdialenejšom severe, v Ľadovej pustatine, sa oko nemá podľa čoho orientovať – všade navôkol sa v nesmelom svite oblohy trblieta nekonečná biela pláň.

Lokaj si ešte počas behu narovnával napudrovanú pa-rochňu.

„Dobré ráno, Chochlačka,“ pozdravila ho.

„Dobré ráno, Vaša Jasnosť.“

Na okamih mala chuť pozvať Chochlačku do svojich komnát a prikázať mu, aby sa postaral o všetok ten prach, rozhádzané šaty a stratené šperky. Mohol by jej ukázať, ako sa púšťa sprcha. Lenže Chochlačka bol muž, a pustiť muža do súkromných priestorov samotnej markgrófkyni by bolo neslýchané porušenie všetkých tradícií. Namiesto toho povedala len to, čo opakovala každé ráno: „Môžeš ma odprevadiť do rannej jedálne, Chochlačka.“

O chvíľu, kým ich výťah viezol na dolné poschodie, sa jej pred očami vynorila predstava jej mesta, ktoré upaľuje po ľadovci ako čierny chrobáček cupitajúci po obrovskom bielom tanieri. Otázka však bola, kam sa vlastne ženú? Chochlačka by to veľmi rád vedel, hovoril o tom výraz na jeho tvári a spoznala to i podľa toho, ako k nej čochvíľa zablúdil spýtavým pohľadom. Aj Riadiacu komisiu by to náramne zaujímalo. Kľučkovať, aby unikli hladným dravcom, bola jedna vec, ale pomaly nastal čas, aby sa Freya rozhodla, čo bude s jej mestom ďalej. Už po tisíce rokov hľadeli obyvatelia Anchoraga s úctou na príslušníkov rodu Rasmussenovcov a očakávali od nich zásadné rozhodnutia. Ženy z tejto pokrvnej línie mali odjakživa zvláštny dar. Nevládli vari mestu ony od prvých dní po Šesťdesiatminútovej vojne? V spánku sa im prihovárali Ľadové božstvá a radili im, kam sa s mestom vybrať, aby našlo dobrých obchodných partnerov a vyhlo sa ľadovým úžinám a koristníckym mestám.

Freya však bola posledná svojho rodu a Ľadoví bohovia s ňou nehovorili. Nehovoril s ňou vlastne takmer nikto, a keď už sa na ňu predsa len obrátili, tak len preto,

aby sa so všetkou slušnosťou vypytovali, kedy už konečne vytýči nejaký smer. *Prečo sa pýtate mňa?* mala sto chuť rozkriknúť sa na nich. *Som len malé dievča! Neprosila som sa o to, byť markgrófkou!* Lenže okrem nej nezostával už nik, koho by sa mohli spýtať.

Dnes ráno im prinajmenšom dokáže odpovedať. Nebola si však istá, ako jej návrh prijmu.

Sadla si na čiernu stoličku s vysokým operadlom a pri dlhom čiernom stole sa osamote naraňajkovala. Vždy, keď zavadila nožom o tanier, keď zamiešala lyžičkou v šálke, zvuk sa v mlkvej sieni rozľahol stonásobnou ozvenou. Z tieňov na stenách na ňu klopili zrak portréty jej božských predkov a aj oni vyzerali trochu netrpezlivo, akoby ju vyzývali k rozhodnutiu.

„Len pokoj;“ prihovorila sa im Freya. „Už som sa rozhodla.“

Keď dojedla, vkročil do siene komorník.

„Dobré ráno, Chochlačka.“

„Dobré ráno, Svetlo Ľadových Plání. Riadiaca komisia čaká, kým sa Vašej Jasnosti uráči.“

Freya prikývla a komorník otvoril dvere jedálne dokorán, aby mohla komisia vstúpiť. Pôvodne mala dvadsaťtri členov, ale teraz z nej zostal len pán Skabius a slečna Plymová.

Vindolína Plymová bola vysoká, pomerne nevýrazná dáma v strednom veku. Svetlé vlasy nosila zvinuté do pevného drdola, ktorý jej balansoval na vrchu hlavy ako vyprázaná šiška. Kedysi pracovala ako sekretárka teraz už zosnulého vrchného navigátora a podľa všetkého sa v jeho mapách a tabuľkách vyznala viac než slušne, no v prítomnosti markgrófky sa jej zmocňovala horúčkovitá nervozita, takže kedykoľvek Freya čo i len potiah-

la nosom, odpovedala slečna Plymová úctivým pukerlíkom.

Jej kolega Søren Skabius bol jej pravý opak. Úrad vrchného technika sa v jeho rodine dedil takmer tak dlho, odkedy bolo mesto mobilné, a spomedzi všetkých, čo prežili, stál v otázke postavenia k Freyi najbližšie. Za normálnych okolností by sa budúce leto vydala za jeho syna Axela. Nebolo nezvyčajné, že markgrófka si vybrala manžela z kruhov riadiacich strojovňu, lebo to prispievalo k harmonickému vzťahu medzi panovníckym rodom a ľuďmi, ktorí obhospodarujú motory mesta. Okolnosti však normálne neboli a Axel bol mŕtvy. Freyu v hĺbke duše tešilo, že z toho prísneho, melancholického starého muža sa nestane jej svokor. V čiernom smútočnom háve dokonale splýval s temnotou rannej jedálne, takže sa zdalo, ako by sa jeho biela tvár podobná posmrtnej maske vznášala vo vzduchu.

„Dobré ráno, Vaša Jasnosť,“ poklonil sa meravo, kým slečna Plymová po jeho boku zapýrene vystrúhala nervózny pukerlík.

„Kde presne sa nachádzame?“ spýtala sa Freya.

„Ideme takmer dvesto míľ severne od Tannhäuserových hôr, Vaša Jasnosť,“ ozvala sa slečna Plymová horlivo. „Máme pred sebou pevný morský ľad a široko-ďaleko nevidno nijaké mesto.“

„Strojovňa očakáva vaše pokyny, Svetlo Ladových Plání,“ prehovoril Skabius. „Želáte si, aby sme sa otočili späť na východ?“

„Nie!“ Freya sa zachvela, keď si spomenula, ako ich v minulosti takmer prehltli iné mestá. Keby sa vrátili na východ alebo skúsili obchodné šťastie južným smerom, archangeľskí Lovci by sa o tom nepochybne dopyčuli,

a keď teraz motory obsluhuje len zlomok potrebných strojárrov, nerobila si Freya nádeje, že by sa im podarilo obávanému dravcovi ujsť.

„Možno by sme to mohli skúsiť na západ, Vaša Jasnosť,“ navrhla slečna Plymová neisto. „Na východnom pobreží Grónska prezimujú niektoré menšie mestá. Možno by boli ochotné obchodovať.“

„Nie,“ zopakovala Freya rozhodným tónom.

„Vaša Jasnosť má teda na mysli nejaký iný cieľ?“ zaujímal sa Skabius. „Prehovorili k vám vari Ľadoví bohovia?“

Freya vážne prikývla. V skutočnosti sa však s touto myšlienkou pohrávala už vyše mesiaca a nemyslela si, že by jej ju vnukol nejaký boh. Jednoducho jej nenapadala iná možnosť, ako svoje mesto naveky ochrániť pred dravcami, morom a vzdušnými špiónmi.

„Nastavte kurz k Mŕtvemu kontinentu,“ prikázala. „Vraciame sa domov.“

HESTER A TOM

Hester Shawová si začínala zvykať na to, aké je byť šťastná. Po všetkých tých rokoch, keď hladovala v blate na dne priekop a v úbohých odpadkáarskych osadách v Lovisku, si konečne našla vo svete svoje miesto. Mala vlastnú vzducholoď *Jenny Haniverovú* (keď natiahla krk, videla nad nákladnou loďou s korením zo Zanzibaru hornú krivku jej červeného pláštá) a mala Toma, milého, pekného, múdreho Toma, ktorého ľúbila z celého srdca a ktorý, akokoľvek nepravdepodobné sa to mohlo zdať, mal naozaj rád ju.

Dlho bola presvedčená, že im to nemôže vydržať. Boli každý celkom iný a Hester bola navyše všetko, len nie krásna: dievčisko samá ruka, samá noha, ryšavé vlasy zapletené do dvoch prísnych vrkočov a tvár rozťatú napoly jazvou po seknutí mečom, ktorá ju pripravila o jedno oko a väčšinu nosa a nechala ústa pokrivené do večného zubatého úšklábku. *To nemôže vydržať*, opakovala si stále dokola, keď na Čiernom ostrove čakali, kým im v dokoch opravia chuderku dochrámanú *Jenny Haniverovú*. *Zostáva so mnou iba zo súcitu*, pripomínala si, kým odlietali na juh do Afriky a odtiaľ do Južnej Ameriky. *Čo na mne môže vidieť?* pýtala sa v duchu po celý čas, keď im zásobovanie veľkých aglomerácií v Antarktíde vynášalo kopy peňazí, a aj potom, keď v jedinom okamihu o všetky prišli, lebo museli na úteku pred vzdušnými

pirátmi vyhodíť nad Sierra del Fuego celý náklad cez palubu. Ešte keď sa s kupeckou karavánou vracali cez belasý Atlantický oceán, šepkala si: *Toto preda sa nemôže vydržať.*

Ale bolo to tak: žili spolu už viac ako dva roky. A v hreživom svite septembrového slnka na terase pred *Vzácnou Chvilou*, jednou z nespočetných kaviarní na hlavnej triede Prístavu, začínala Hester veriť, že im to možno vydrží naveky. Stlačila pod stolom Tomovi ruku, usmiala sa svojím krivolakým úsmevom a on jej ho oplatil láskyplným pohľadom, rovnakým, aký v jeho očiach zazrela, keď ho v mihotavom svetle Medúzy prvý raz pobozkala – v tú noc, keď zahynulo jeho mesto.

S príchodom tohtoročnej jesene sa Prístav vydal na sever a teraz visel niekoľko tisíc stôp nad Ladovou pustatinou, kde sa podeň zišli maličké odpadkárske mestečká, ktoré sa v období polnočného slnka prehánali po nekonečnom ľade a teraz prichádzali ponúknuť svoje nálezy. Ku kotviacim kójam verejného prístaviska stúpala balón za balónom a z ich košov sa valili svojrázne postavičky kšeftárov so Startechom. Len čo vysokou čižmou vstúpili na odľahčené pláty paluby, začali na plné hrdlo vychvalovať svoj tovar. Mrazivý sever bol pre lovcov starovekých vymožeností techniky bohatým náleziskom, takže šťastní majitelia ponúkali súčiastky zo Stopárov, akumulátory k Teslovým puškám a divokú zmes pracovných dielov z prístrojov, ktoré tu zostali po takmer desiatke zaniknutých civilizácií. Na predaj boli okrem iného aj úlomky historického lietajúceho stroja, ktorý v pevnom ľade bez najmenej ujmy prečkal stáročia od šesťdesiatminútovej vojny.

Ladové pláne sa pod nimi ťahali na juh, východ aj západ a potom mizli kdesi ďaleko v hmlistom opare –

chladná, kamenistá zem, kde osem mesiacov v roku vládli Ladové božstvá a kde v pavučine stôp po pásoch miest už teraz ležali ostrovčky snehu. Na severe sa týčila čierne čadičová hradba Tannhäuserových hôr, čo bola sopečná reťaz vytyčujúca severnú hranicu Loviska. Niekoľko sopiek ešte soptilo a na nebi nad nimi sa ako stĺpy zdvíhali do výšky kúdoly sivého dymu. Cez závoj popola medzi nimi Hester s Tomom sťažka rozoznávali belavú rozlohu Ladovej pustatiny, na ktorej sa čosi pohybovalo, čosi obrovské, špinavé a neúprosné – ako nejaká zvrhľá hora.

Hester vytiahla z vrecka kabáta ďalekohľad, priložila si ho k oku a otáčala zaostrovacím kruhom, dokým rozmazaný predmet nezískal pevné črty. Mala pred sebou mesto: osem poschodí tovární a ubikácií pre otrokov, komíny chrliace sadze, lanová dráha poháňaná odporom vzduchu, parazitné vzducholode filtrujúce pri výfukoch dym, aby získali zvyškové minerály, a celkom dole, zahalené clonou snehu a drveného kameňa ako nejakí duchovia, obrovské otáčajúce sa kolesá.

„Archangel'sk!“

Tom sa načiahol po ďalekohľad v jej ruke. „Máš pravdu. V lete sa vždy drží na severnom úpätí Tannhäuserových hôr a loví pri priesmykoch odpadkárske mestá. Lad okolo pólu je síce oveľa silnejší než kedysi, ale aj tak by takto koncom leta nemusel na niektorých miestach váhu veľkého mesta uniesť.“

Hester sa zasmiala: „Náš pán Vševed.“

„Vari za to môžem?“ ohradil sa Tom. „Bol som predsa učňom histórie, pamätáš? Museli sme sa naučiť naspať zoznam najväčších mobilných miest na svete a Archangel'sk bol na samom začiatku, takže naň len tak nezabudnem.“

„Keby si sa len nepredvádzal,“ hundrala Hester. „Škoda, že to nie je Timbry alebo Xanne-Sandansky, potom by si aj ty so svojím rozumom bol v koncoch.“

Tom sa opäť zahľadil do ďalekohľadu. „Podľa toho, čo som sa dočítal v *Almanachu mobilných miest*, čoskoro vysunie pásy, spustí železné sklznice a vyrazí hľadať ľadové mestá a eskimádske odpadkárske osady, ktoré by zožral.“

V tejto chvíli sa však Archangelsk podľa všetkého uspokojil s obchodovaním. Mesto bolo také obrovské, že neprichádzalo do úvahy, aby sa pretiahlo niektorým z priesmykov v Tannhäuserových horách, ale z kotvísk mu už vyletovala jedna vzducholod' za druhou a v dlhom sprievode mierili zahmleným nebom k Prístavu. Prvá už sa odvážnou kľučkou prešmykla medzi vírom balónov obklopujúcich lietajúce mesto a strmhlav zamierila ku kóji číslo šesť, ktorá ležala priamo pod balkónom, kde sedeli Hester a Tom. Jasne zacítili slabé zachvenie, keď sa upevňovacie svorky prichytili ku kotvísku. Bola to štíhla útočná loď na kratšie lety a na jej čiernom plášti zazreli červeno vyfarbenú kresbu vlka, pod ktorou stálo švabachom napísané meno: *Blesk z jasného neba*.

Z pancierovanej gondoly sa vyhrnuli urastení hrmotní chlapi v huňatých plášťoch a čiapkách a ťažkým krokom sa vybrali po prístavisku k schodom na Hlavnú triedu. Spod halien im občas chladne zasvietili drôtené košeľe a jednému vyrastali z oceľovej helmy dva ohromné lieviky gramofónových trúb. Od helmy viedol kábel k mosadznému mikrofónu, ktorý zvieral v pästi jeho sused. Bok po boku stúpali po schodoch a hlas muža s mikrofónom sa dunivo rozliehal po celom meste.

„Pozdravujem vás, vzduchoplavčíci, menom veľkého Archangelska, kladiva najvzdialenejšieho ľadu a biča severu, v ktorého útrobach našli svoj koniec statické Špicbergy. Zdravím vás a prinášam zlato, ktoré môže dostať každý, kto nám povie, kde nájdeme niektoré polárne mesto! Tridsať zlatých sovereignov za každú informáciu, ktorá nás privedie ku koristi!“

Razil si cestu medzi stolíkmi v Kozom chrbte a neprestával rozhlasovať svoju ponuku bez ohľadu na to, že piloti navôkol skrúcali tváre do kyslých úšklábkov, krútili hlavami a odvracali sa. Korisť už bola taká vzácna, že väčšina ohromných metropol z celého sveta ponúkala informátorom slušné balíky, ale málokto to robil takto nehanebne. Počestní obchodníci sa už pomaly začínali obávať, že ich zo všetkých miest nadobro vykážu: veď ktorý starosta by len tak riskoval, že dovoľí pristáť niekomu, kto na druhý deň odletí a vyzradí pozíciu jeho mesta obrovskému, večne hladnému mestožravcovi, ako je Archangelsk? Aj pri najvyššej opatrnosti sa však vždy našli pašeráci, poloviční piráti a kšeftári, ktorým obchody nešli tak, ako by si želali, a tí všetci k dravcovmu zlatu ochotne natiahli ruku.

„Kto z vás v tomto lete obchodoval v mestách, ako je Kvitoo, Breidhavik či Anchorage, a viete, kde hodlajú tráviť zimu, nájde ma U Plášťa a Gondoly!“ vyzýval všetkých, ktorí prišli do Kozieho chrbta až po ňom. Bol mladý a už na prvý pohľad bolo vidno, že mu príroda veľa rozumu nenadelila, ale je bohatý a dobre živенý. „Tridsať zlatých, priatelia, dosť na to, aby ste si celý rok nemuseli robiť starosti, kde vziať na palivo a *luftgas*.“

„To je Piotr Masgard,“ začula Hester od vedľajšieho stolíka, kde sedela vzduchoplavkyňa z kmeňa Dinka so

svojimi priateľmi. „Najmladší syn direktora Archangelsku. Stojí na čele bandy, ktorá sa nazýva Lovci. Nielenže si nechávajú donášať, ale robia vraj aj to, že so svojou vzducholodou pristanú na nejakom mierumilovnom mestečku, ktoré je také rýchle, že by ho Archangelsk nedohnal, dajú starostovi meč na krk a prinútia ho zastať alebo otočiť, takže tým chudákom nezostane iná možnosť, len naviesť svoje mesto Archangelsku priamo do čelustí.“

„Ale to je nespravodlivosť!“ neudržel sa Tom. Aj on počúval, o čom sa hovorí za susedným stolom, a jeho slová sa nešťastnou náhodou rozľahli priestorom práve vo chvíli, keď sa Masgard na okamih odmlčal. Lovec sa otočil akoby ho uštipla zmija a s úsmevom na mäsitej, príťažlivej tvári sa zahľadel priamo naňho.

„Vravíš nespravodlivosť, vzduchoplavčík? Čože sa ti na tom nezdá? Silnejšie mesto vždy prehltnie slabšie, tak to už na svete chodí.“

Hester zmeravela. Nikdy jej nešlo do hlavy, prečo si Tom myslí, že je na svete nejaká spravodlivosť. Asi to bude tým, v čom vyrastal, vrela si. Keby sa musel niekoľko rokov starať o holé živobytie v nejakej odpadkárskej osade, rýchlo by ho to prešlo, lenže doňho cech historikov odmalička hustil pravidlá a zvyky dobré len na to, aby sa ho náhodou nedotkol skutočný život. Síce už od tých čias zažil všeličo, ale aj tak ho ľudia ako Masgard dokázali vykoľajiť.

„Chcel som tým len povedať, že je to proti všetkým pravidlám urbanistického darvinizmu,“ zdvihol Tom oči k mohutnému mužovi. Ani keď sa postavil, nijako extra si nepomohol, lebo lovec bol prinajmenšom o hlavu vyšší než on. „Rýchle mestá prehltajú pomalé a silné mestá